

KIS HÍR

VESZÉLYBEN. (Lásd a 108. lapon.)

XLIV. kötet, 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

1893. február 12-én.

AZ ELSŐ KARMANTYU.

— Beszélyke a kicsinyeknek. —

EGÉSZ éjjel havazott s még most is sűrű pihékben szitált a hó, fehér takaróval borítva a házak tetejét épp úgy, mint az utcák kövezetét. Hideg is volt, a fagyos hó csikorogva ropogott az emberek talpa alatt.

A kis Ninuska mégis nagyon vidám képpel tipegett két testvérbátyja közt és a mama előtt, végig az utcán. Rendesen igen fázékony, didergős volt s máskor ilyen séták alkalmával ugyancsak panaszkodott a hidegre; ma azonban egy árva panaszos szót sem hallottak tőle. Sőt igen vigan taposott apró lábacskáival bele a hóba, melyet az utca-seprők még nem tisztítottak el a gyalog-utról; ha pedig a szél jókora csomó havat esapott a szeme közé, nevetett neki. Mert hát most minden jó és minden szép volt: se hó, se fagy nem ronthatta meg a jókedvét. Kár is lett volna, mikor ma van a Ninuska születése napja.

Már eddig is sok, sok öröm érte e napon. Számos szép ajándékot kapott a szüleitől meg a tesvéreitől is, most pedig nagymamáékhoz mennek, és Ninuska teljesen bizonyos felőle, hogy ott is kedves meglepetések várják. Sőt talán . . . talán ott várja a vigasztalás az egyedüli kis csalódásért és szomorúságért, mely ezen a szép napon érte.

Mert érte csalódás is, bár nagyon iparkodott, hogy el ne árulja. Hálás volt szülei iránt a sok kedves ajándokért, de még hálásabb lett volna, ha megkapja, amire leginkább vágyódott: egy szép karmantyut. Az utóbbi időben sokszor példálózott ő

erre a mama előtt, emlegetve, hogy bizony ő is örülne, ha neki is volna olyan szép selyem szőrű karmantyuja, mint Arankának a testvér-nénikéjének; eddig csak afféle zsinóron lógó nagy bélelt keztyű lógott a nyakában, ha kisétált. Pedig hát ő már elég nagy arra, hogy igazi szép karmantyúja legyen.

De a mama nem akarta megérteni, sőt egyszer olyan formát mondott, hogy az még fölösleges volna. A nagymama, ki épp akkor jelen volt, nem szolt oly határozottan ellene, sőt mintha mosolygott volna. És ez a mosoly jutott most Ninuskának az eszébe, mikor a szülei ajándékai közt nem találta ott a karmantyut.

— Talán a nagymamától kapom . . . a nagymama szereti, ha olyan ajándékot adhat, mely nem pusztá játékszer, hanem hasznos portéka . . . talán megegyeztek a mamával, hogy a nagymama adja a karmantyut.

Ebben oly erősen bizakodott, hogy egészen jó kedvűen sétált a nagymamához. És jól tette, ha bizott a nagymamában. Alighogy oda értek, a nagymama egy kis asztalhoz vezette, melyen különféle csinos tárgyak voltak elhelyezve. Középen pedig gyönyörű selyem szőrű hófehér karmantyú pompázott.

— Az én karmantyum! Az én karmantyum! Oh, köszönöm, kedves nagymamácska.

Ujjongva kapta el, simogatta, czirógatta és tánczolt örömeiben. A többi szép ajándékot: képes könyvet, baba-konyhát, melyekkel a nagymama és a nagyapa meglepték, alig méltatta figyelemre. Csak a rég sovárgva kívánt karmantyú kellett most neki. El is osont vele a nagy ebédlőbe,

hogy az bátorságba karmantyú fölfelé tekintve lépve ünnepiesen nyakához nyörű karmantyú levegőt al

— Mosolygott a leányok, Az utcán nem fogott

Épp ekkor tört karmantyú megbotlott és

ugyancsak szemen meglátszott ugrott fel sem illet szánt. A nagymama lokukat, most me

Gyorsan függöny arczát, nagyon kor az nagymama

Meg köze a bal-esz maradt Inkább pedig is

Lassan újra gyertyájába sikoltott

hogy az ingerkedni szerető testvérei elől bátorságban tegyen próba-sétát a kedves karmantyúval. Hátra szegett fejjel büszkén fölfelé tekintve, szemeivel kényesen hunyorogva lépegetett körül a tágas teremben, ünnepiesen és méltóságosan, koronként a nyakához vagy a szája elé tartva a gyönyörű karmantyut, mintha hideg, csipős levegőt akarna vele távol tartani.

— Most már olyan vagyok, mint a nagy leányok, meg mint a mama és a nénikék. Az utcán most már így fogok járni . . . nem fogok többé szaladni, ugrálni.

Épp e pillanatban, az arca elé tartott karmantyútól nem látván a lába elé, megbotlott a nagymama zsámolyában, elesett és az asztal lábába ütötte a fejét, ugyancsak oda koppantva a homlokát. Egészen megzavarodva és nagyon röstelkedve ugrott fel, mert a nagy bukás semmikép sem illett bele a szerepbe, melyet magának szánt. A nagy leányok meg a mama és a nagymama nem szokták így bezuzni a homlokukat, mikor karmantyúval sétálnak. Ha most meglátják a testvérei! Lesz nevetés.

Gyorsan az ablakba huzódott a nagy függöny mögé és karmantyujába temetve arcát, egészen csöndesen sirdogált. Mert nagyon fáj a zuzódás a homlokán. Máskor az ilyen bajjal a mamához vagy a nagymamához sietett; de most hogy tegye? Meg köllene mondania, miképen történt a bal-eset és akkor bizony még szegyenben maradna, hogy nem való neki a karmantyú. Inkább nem panaszolja el senkinek a baját, pedig így sokkal nehezebb elviselni.

Lassan-lassan mégis lecsillapodott és újra gyönyörködni akart kedves karmantyujában. De amint rátekintett, majd fölsikoltott ijedtében. Mi lelte a drága jószá-

got? Nagy pöcsétek éktelenkedtek rajta, a finom selyemször helyenként le volt ragadva! . . . a Ninuska könnyei, melyek rápotyogtak, egészen össze áztatták.

Mit tegyen most? A mamához vagy a nagymamához fusson és megmutassa, hogy máris elesufította a gyönyörű ajándékot?

— Nem . . . nagyon megharagudnának . . . inkább az öreg Ágneshez megyek.

Az öreg Ágnes asszony a nagymama szakácsnéja volt és Ninuskának kiválóan jóakaró pártfogója. Mennyi jó pogácsát, mandulás kiflit és más jó csemegét süített már neki! És hányféle nagy és kis bajban segítette már meg okos tanáccsal és még okosabb tettel! Hátha most is tud segíteni a bajon?

Ebben a reménységében nem is csalódott. A jó öreg Ágnes azonban először is a Ninuska homlokát vette gyógyítás alá, hideg vizes borogatással, melytől a zuzódás fájdalma csakugyan mihamar megenyhült. Aztán a karmantyura került a gyógyítás sora. Ezt meg hol simitgatta, s oly sikeresen, borzolta, megint simította, s oly sikeresen, hogy végül semmi nyoma sem látszott a könyzápornak. Ninuska eleinte kétkedő aggodalommal nézte a gyógyítást, de mindinkább megvigasztalódott s végül teljesen meglegedetten látta régi pompájában a karmantyut.

Ekképen kihevervén a balesetet, vigan tért vissza a szobába, hol nagymamáék épp az ozsonnához készültek. Ninuskának természetesen bőven kijutott a legjavából; mikor pedig este felé haza készülődtek, a nagymama még jókora csomagot adott neki kedvelt süteményéből.

— Jaj de jó lesz holnap! szolt Ninuska. Majd rendezek baba-ozsonnát s meghivom

Emmikét és Sárrikát. De hová tegyem ... hogy vigyem? A kezeimet a karmantyuban kell tartanom ... a zsebembe pedig nem fér.

— Bedughatod a karmantyuba, szólt a mama. Az egyik vége ki fog ugyan látszani, de az nem baj, legalább mindig rajta lehet a szemed, nem veszted el. A kezéd azért még szintén befér.

— Oh, ez pompás! Nem is gondoltam, hogy még ilyenre is lehet használni. Mindjárt bele rakok mindent, ami a zsebemben van, a zsebkendőmet, pénzes tárczácskám.

— Azt ne tedd! inté a mama. Az ilyen kisebb tárgyat kiejtheted onnan. A süteményes csomag nagy és nehéz, ki nem eshetik észrevétlenül; de holmi kisebb tárgy nem a karmantyuba való.

Ninuska nem felelt s egyelőre emgedelmeskedett is, de nem szívesen. A mama bizony nem jót tanácsol. Már ugyan miért ne férne el jól a karmantyuba akármi egyéb is a süteményen kívül? Van ott még hely bőven.

És most így gondolkozott, a lépcsőn szándékosan hátra maradt s míg a mama a többiekkel előre ment, ő gyorsan kiszedte zsebéből pénzes tárczáját és a zsebkendőjét, becsusztatta a karmantyuba, aztán a mama után szaladt. A hó már nem esett, az ut tisztára volt söpörve, sok ember járt-kelt az utcán. Ninuska kezei most már nem fáztak, mikor a pompás meleg karmantyuba dughatta. Teljesült régi vágya és, — furcsa! — mégsem érezte magát olyan boldognak és elégedettnak, mint remélte.

— Ez a sütemény nagyon nehéz és alkalmatlan itt a karmantyuban ... ez zavar.

De biz' ezzel csak félig meddig sikerült megnyugtatnia magát. Voltaképp azt érezte

és tudta ő nagyon jól, hogy nem a süteményes csomagban van a hiba, hanem abban, hogy titokban megszegte a mama tilalmát. No de nem tudja meg senki s ha majd otthon lesz, diadalmasan fogja mondhatni, hogy a mamának nem volt igaza: lehet a karmantyuba dugni akármit.

Komolyan, feszesen lépegetett az utcán s testvérei hiába hívták egy-egy hórakáshoz, hogy hó-labdát készítsen. Akinek ilyen szép karmantyuja van, az nem játszhatik többé hó-labdával.

Büszkén, begyesen lépegetett, magasra tartva a fejét s kényesen nézve a járó-kelők szemébe. Hadd bámulják!

Egy kis darabon mégis kénytelen volt szaporábban lépegetni. A mama betért egy boltba.

— Ti haza mehettek, már nincs messze.

A fiuk azonnal futásnak eredtek és Ninuska, ha nem akart egymaga ügyelegni ott az utcán, kénytelen volt velök tartani. No de szerencsére épp itt kevés ember járt, nem igen látták sokan, hogy az a szép karmantyu hogy dobálódik Ninuskának a nyakában. Mert most nem tarthatta benne a kezeit. Ölben tartott kézzel nem lehet futni.

Otthon már mesziről mutatta a drága szép jószágot az öreg dadának, ki a piczi Bandikával játszott.

— Jaj be szép! Igazán szép! Örülhet a kisasszonyka!

— Örülök is! És milyen kényelmes jószág! Nézze mit mindent hoztam benne ... itt egy csomó sütemény ... aztán meg a ... a pénztár ... No ... hol van ... jaj! ... Hova lett? A gyönyörű tárczácskám a fényes tizeskével és az új krajczárkák-kal ... meg a zsebkendőm ...

Tizszer
az egyik
nem volt

— Elve

kevés rem
utcán s
dugja, am
Ninuska

Tizszer is belenyult a karmantyuba, hol az egyik oldalról, hol a másikról... hiába, nem volt abban semmi.

— Elveszett! sikoltá ijedten. Oh, elve-

szett! Ez a haszontalan karmantyu! Nem való ez semmire!

— Csakugyan onnan ejtette ki? Talán még megkerül... utána nézek... bár

— JÖJJ BE VELEM IDE E HÁZBA. (Lásd a 105. lapon.)

kevés reményem van, mert sokan járnak az utcán s bizony akad ember, aki zsebre dugja, amit talál.

Ninuska még reménykedett. Hátha mégis

megkerülnek vesztett kincsei? Ez a remény-ség azonban nem tartott sokáig, mert az öreg dada üres kézzel tért haza.

— Voltam egészen a nagymama házáig

nézegettem jobbra-balra, de hiába. Megtalálta már valaki, zsebre dugta... már az oda van örökre.

Erre a szomorú valóságra Ninuska hangos sirással felelt. A bölcsőben fekvő kis Bandika fölriadt és szintén hatalmas sirásba tört ki, épp mikor a mama haza érkezett és aggódva sietett oda, hogy megtudja, mi az oka a nagy sirás-versenynek.

Hogy Ninuska miért kesereg, azt nem lehetett eltitkolni. Szégyenkezve vallotta meg Ninuska. A mama csak annyit felelt rá:

— Lásd, megmondtam. Előre lehetett tudni. De most már sirással nem segítsz a bajon, nyugodjál bele és ne rontsd el végkép a mai ünnepnapodat.

A mama aztán a kicsikéhez ment s ezt csitította, ami nehezebben sikerült, mert a kicsike még nem tudott beszélni. Hirtelen elhallgatott azonban, mikor a mama nyakában függő karmantyut megpillantotta és megfogta. Ez nagyon tetszett neki, eljátszogatott vele. Sokáig azonban nem tartózkodott a játék, mert a mamának végre is távoznia kellett, hogy levesse a téli felöltőt. Az öreg dada is kiment. Ez semmiképp sem volt inyére a kicsikének s hatalmas bődüléssel tudatta, hogy még folytatni akarja a játékot.

— Ne sirj no, Bandika! csitította Ninuska. Van ám nekem is karmantyum, nézd... ezzel is eljátszhatol.

A mama karmantyuja fekete volt ugyan, de a kis baba beérte a fehérrel is. Ninuska pedig nagyon meg volt elégedve, hogy ime nem szorulnak a mamára. Mulattatta kis testvérkéjét s ez most már kikiváncozott a bölcső-kocsiból. Letette a puha szőnyegre s ott még vigabban folyt a játék. A kar-

mantyut ide-oda gurították, a kicsike pedig utána mászott négykézláb, nagyon örülve, mikor megfoghatta és ráheverhetett. Ninuska a nagy játékban egészen megfeledkezett róla, hogy ez az ujdonatú szép karmantyú nem guriga-labda s a finom selyem szőrnek nem válik nagyon egésségére, ha ilyenképpen bánnak vele. És nem tudom, mikor jutott volna eszébe, ha a dada vissza nem tér és ijedten föl nem kiált:

— Kisasszonykám, mit mivel! Csak nem a szép új karmantyuját dobálgatja így!

Ninuska meghökkenve pillantott föl.

— De igen... a kicsike sirt... és a mama is a karmantyujával csitította el...

— Persze, de megvan annak a módja.

Hogy a Ninuska módja nem a legszerencsésebb volt, arról rémülten győződött meg, mikor a dada oda tartotta elejébe a karmantyut.

— Nézze mivé tették!

Az bizony meglehetősen siralmas állapotba jutott. A szép selyem szőrszálak össze-vissza voltak gyürve, kuszáva, itt-ott ki is tépve; nem is voltak többé olyan gyönyörű hófehérek, mert bemázolódtak a palló porától. A kék selyem bélés fölfeslett, a tartó zsinór pedig elszakadt. No, erre ugyan rá nem ismert volna a nagymama, de talán még az sem, aki csinálta.

Nézte, nézte Ninuska, s minél tovább nézte, annál inkább elfacsarodott a szíve. És mit tehetett egyebet? Ujra keserves zokogásra fakadt.

Bizony nem hitte volna el reggel, ha valaki azt mondja neki, hogy megkapja a rég ohajtott kedves ajándékot, de ez mindjárt első napon háromszor is sirásra fakasztja, háromszor is okoz neki nagy bűbánatot.

— Oh a kis k... téka! só...

— A...

lan jösz... mantyu... amire n... valamely... is szük... nálni.

való, fo... és bosz... még ne... szem ké... terrel t... újra csi... értékes... újra me...

Ez n... pában... lépeget... a szép... azt lát... a mam...

HALÁ

— A...

Meg... mely a...

Alig... szinte... feje f... lebeget... koló h...

— N...

A h... felelt... dát. A...

—

csakug... A... lenyelk...

— Oh, de hát ki hitte volna, hogy az a kis karmantyu olyan veszedelmes portéka! sóhajtá elkeseredetten.

— Az a szegény karmantyu igen ártatlan jószág, felelé a mama. Nem is a karmantyu okozta a bajt, hanem egyéb valami, amire nem gondoltál. Az nem elég, hogy valamely szép, kedves tárgyat birjunk, az is szükséges, hogy helyesen tudjuk használni. Aki másra használja, mint amire való, fonák dolgot mivel s előbb-utóbb kárt és bossúságot szerez magának. Te most még nem tudod jól használni, tehát elteszem későbbre. Addig valamely ügyes mesterrel talán rendbe is hozhatom, hogy újra csinos legyen. Majd ha látom, hogy értékes holmidat jól tudod már használni, újra megkapod.

Ez még a mult télen volt. Most a minapában láttam Ninuskát — a mama mellett lépegetett szépen illedelmesen s kezeckéit a szép fehér karmantyuuba bujtatta. Ebből azt látom hogy beteljesült a föltétel melyet a mama tűzött ki.

HALÁSZ-MADÁR ÉS KENDERICZE.

— A »Kis Lap« 4-ik színes műmelléklete. —

Megszomjazott a kis kendericze és a folyóhoz repülve, letelepedett egy ágra, mely a víz fölé hajolt.

Alig ért azonban oda, úgy elbámult. szinte elfelejtette a szomjuságát. Épp a feje fölött a vastag nádszálon ringatózva lebegett a halász-madár, rémülten ficzánkoló halacszkát tartva a csőrében.

— Ni, mi van csőrödben, kedves szomszéd?

A halász-madárnak volt esze, hogy nem felelt, mert ha szól, kiejti csőréből a prédát. A kendericze tehát csak bámult tovább.

— Szakasztott olyan, mint a hal. Az is, csakugyan az? Ugyan mit csinálsz vele?

A halász-madár épp akkor bekapta és lenyelte a halat.

— Ezt csinálom! felelé. Láthatod, hogy ebédelek.

— Hát csakugyan igaz? Már hallottam, de elhinni nem tudtam, hogy halból élsz.

— Nem is holmi apró bogaraktól vagy száraz magvaeszkákból, mint ti, szegény atyafiak. Csak a hal ám az igazi jó étel és nem is olyan vesződéses, mint a tiétek. Ti egész nap fáradotok s mégis éhen maradtok, én pár perc alatt fogok egy-két kövér halat és úgy jóllakom, hogy még!

— Csakhogy persze nagyon nehéz fogni.

— Oh dehogy! Csupa mulatság. Innen a magasból lesem a vízben uszkáló halakat s ha valamelyik a felszínre emelkedik, hirtelen rácsapok és kiragadom.

— Beh szeretném, ha nekem is ilyen jó dolgom volna!

— Csak rajtad áll. Van a vízben hal elég, jut neked is.

— Gondolod, hogy megpróbálhatom?

— Hogyne! Mindjárt meg is mutatom, hogyan csináld.

Ezzel lecsapott a vízre s a következő pillanatban megint hallal a csőrében tért vissza a nádszálra.

Néhány perc múlva ismét közeledett egy halacska egészen fönn a víz színén.

— No, ez most az enyém lesz, szólt a kendericze.

Leröppent a vízre és bele vágott a csőrével a halba. Amde ő az ő piczi csőrével éppen csak hogy egy kicsit bele tudott csipni a hal farkába, arról pedig szó sem lehetett, hogy ki bírja emelni; hanem igenis a tova uszó hal őt is ragadta magával s a hebehurgya kendericze majd oda fult a vízbe. Szerencsére ijedtében még idején eleresztette a halat s csak megfürdött kissé, de vissza birt röppenni az ágra.

— Jaj de rossz tanácsot adtál! mondá bosszusan. Majd odavesztem!

A parti fecskék, melyek ide-oda suhantak a víz fölött, nevetve szóltak oda:

— Minek követted a rossz tanácsot? Ne kívánd meg mohón, amit az erősebbnek juttat sorsa; érd be azzal, amire elég az erőd.

VÁLTOZÓ IDŐ.

TEGNAPELŐTT hó volt nagy —
Tegnap kemény, száraz fagy,

Ma már enged az idő,
Estére lesz nagy eső.

Nini, már is megeredt,
Haza mennünk sem
lehet.

Tudja a jó Teremtő:
Bunda kell-e vagy er-
nyő?

Hát békével várjuk ki —
Mert nincs nálunk parupli.
Hopp! ... elállt már ... szalad-
junk,
Percz alatt otthon vagyunk.

E HA
Ma
érj
E

igy össze-vissza-
gas palota elő-
és gyönyörűsé-
fiu, kit közre-
püfölte egymá-
egyik szintén
egészen elkes-
folytatta a vi-

— Kár vo-
egyik néző. N
tad volnn Cs

— Annak
volna! szolt e

Még nagyo-
nagyobb a l
az elkeseredé-
az ellenfele e
különbözött a
pozsgás képt
öltözve. Palk
gyöngye legén
meglátszott,
is már nagy
rongyos volt,
gyelte volna
Marczi szint
kopott, gyöng

— No, kel-
Majd elmulil
Javában d
uri nő jött a
komornyik le

A CSUPI GAZDÁJA.

— Beszélyke. —

(Képpel a 101. lapon.)

EHAGYD magad Palkó! Üsd vissza, Marczy! Ugy ni! Jól a füle tövén érjed! No most te, Palkó!

Egész csapat gyerkőcz kiáltozott így össze-vissza ott az utcán, épp a magas palota előtt. Nagyokat kacagtak hozzá és gyönyörűségök telt benne, ahogy a két fiu, kit közre fogtak, teljes erővel ütötte-püfölte egymást. A két verekedő közül ez egyik szintén inkább nevetett, de a másik egészen elkeseredve, látható nagy haraggal folytatta a viaskodást.

— Kár volt bele fogni, Palkó, kiáltá egyik néző. Nagyon kikapsz! Inkább hagytad volna Csupira, az könnyebben elviseli.

— Annak igazán csak kutyabaja lett volna! szólt egy másik.

Még nagyobb lett a kacagás és még nagyobb a Palkó elkeseredése. Csak hogy az elkeseredés nem sokat használt, mikor az ellenfele erősebb volt. Másképp is nagyon különbözött a két viaskodó. Marczy pirospozsgás képü, izmos fiu volt, csinosan öltözve. Palkó pedig vézna, beesett arczu gyöngö legényke, kinek a ruháján nagyon meglátszott, hogy nem ő rá szabták, másra is már nagyon régen, mert olyan kopott, rongyos volt, hogy biz azt senki sem irigyelte volna meg tőle. Látszott is, hogy Marczy szinte büszke megvetéssel üti-veri kopott, gyöngö ellenfelét.

— No, kell még? Nesze! No még egyet! Majd elmulik a kedved, hogy belém köss!

Javában dult a csata, mikor egy előkelő uri nő jött arra. Mögötte borotvált képü komornyik lépegetett feszesen.

— Micsoda zenebona ez itt a házam előtt! szólt az uri asszony. Űzze el ezeket a gyerkőczöket!

A komornyik megindult, de a gyerekek nem várták meg. Nagy nevetéssel futottak szét. Csak a kopott Palkó maradt ott és elkeseredetten nézett körül, mintha keresne valamit. De olyan szomorúság is volt az arcán, hogy a palota urnője megsajnálta. Oda szólt az inasnak, hívja elő azt a fiut. Palkó gyanakodva nézett a komornyikra s daczos képpel követte. A nő komoly, de szelid hangon kérdé:

— Mért verekedtél itt az utcán azzal a fiuval?

— Mert bántotta Csupit, azt pedig nem engedem.

— Ki az a Csupi?

— Az az én kis kutyám.

— Bizonyosan megtámadta azt a fiut, azért bántotta.

— Nem támadta meg. Soha sem bánt senkit. Itt ült csöndesen, mikor Marczy fejbe dobta egy nagy kövel. Ha engem csufol és üt, nem bánom; tudom, hogy ő a gazdag mézárós fia, én meg szegény árva vagyok... de Csupit ne bántsa, azt nem engedem!

— Oly nagyon szereted azt a kutyácskát?

— Igenis, szeretem. Ő is szeret, nem hagy el, én sem hagyom el. Őt sem szereti más senki.

Köny csillant meg a kopott fiu szemében, de daczosan letörölte.

— Jöjj be velem ide a házba (Lásd a képet a 101. lapon.) Hátha segíthetek rajtad valamivel. Ugy látom, nagyon elhagyott állapotban vagy.

— Most nem mehetek. Meg köll keresnem Csupit, hova futott.

— Bizonyosan haza. Ott majd megtalá-
lod. Mindjárt utána mehetsz. Ne félj tőlem,
szegény fiu, jót akarok veled, ha úgy talá-
lom, hogy megérdemled. De őszintén felelj
kérdéseimre, mert meg fogom tudni, igazat
beszél-sz-e.

— Nincs nekem semmi tagadni valóm,
nem vétettem én senkinek. Marcsi bánt
mindig engem is, a kutyácskám is.

Csakugyan nem is volt Palkónak semmi
tagadni és titkolni valója. Hamar el is
készült a históriájával, mikor nyájasan kér-
dezték. Egy évvel ezelőtt még nem volt
árva, de aztán hirtelen elhaltak szülei, kik
szegény emberek voltak; őt egy szomszéd
fogadta be kegyelemből, végeztet vele holmi
kisebb munkát és ezért dob neki egy-egy
darab kenyeret. Ezt megosztja hűséges ku-
tyácskájával, mely egyedüli örökségül ma-
radt reá.

— És iskolába nem jársz?

— Most már nem járok. Otthon kell
lennem... az udvart söpörni, fát aprí-
tani... de könyvem ha volna...

— És szeretnél újra iskolába járni?

— Nem tudom... Talán nem... Most
már nem szeretnék. A régi pajtásaim mind
csufolnak, mióta árva és rongyos lettem...
mind a Marczihoz pártoltak, aki ellenségem.

— De miért ellenséged?

— Nem tudom, hogy most miért. Mikor
együtt jártunk iskolába, azért haragudott,
mert a tanító ur engemet többször megdi-
csért... de most már nincs meg ez az oka.

— Talán te bizakodtál el akkor, mikor
még társak voltatok az iskolában és te
voltál előbbre? Boszantottad.

— Dehogy! Azt senki sem meri tenni
Marczival. Ő a legerősebb... és mindig
van a zsebében mindenféle csemege, de

még pénz is... mindig neki van legtöbb
pajtása.

— És te most mégis meg merted támadni?

— Meg én! szólt Palkó, újra fölvilanó
haraggal a szemében. Tudom, hogy ő az
erősebb, hogy nagyon szereti ha valakit
megverhet; de nem bánom. Mindig védeni
fogom azt, aki engem szeret, ha csak a
kutyácskám is. Azt sem szabad igazságtal-
lanul bántani.

Az urinő komolyan, láthatólag elégedet-
ten nézett a szegény kopott árva fiúra. És
gondolt valamit, bár ezt nem mondta ki.
Ebben a szegény elhagyott fiuban jó szív
és bátor lélek lakik. Hátha megérdemli a
gyámolitást? Rövid gondolkodás után így
szólt:

— Itt az én házamban van hely bőven;
tudnék neked nyugodt hajlékot adni és a
kulcsárom gondodat viselné. De meg köl-
lene ígéred, hogy jó viseletű, szorgalmas
fiu leszel, az iskolában újra az elsők közé
fogsz jutni. Akarsz-e ide jönni?

— Az nem lehet. Mi lenne Csupiból?

— Nem bánom, elhozhatod Csupit is.

A kopott Palkó kételkedve nézett a nemes
szívi nőre.

— És... és itt maradhatok aztán? Nem
fog Marcsi csufolhatni, hogy befogadtak és
megint kikérgettek?

— Az csak tőled fog függni. Ha meg
leszek veled elégedve, gondom lesz rá, hogy
embert neveljek belőled.

Palkót nem tanította soha senki, hogy
jőtevőkkel szemben miképen illik viselkedni.
Most sem tudta ő világosan meggondolni,
hogy voltaképp mit mondjon, mit tegyen.
Csak azt tudta, hogy valami nagyon jó
történik vele, amiről álmodni sem mert
volna. Minden harag, dacz és keserűség

eltűnt a szem
könyezve mo

— Oh, ha

Aznap es
régi szomsz
éjjeli nyuga
földszinti k
alig hitte.

— Csupi.

többé udva
ujra iskolá
neked is jo

A hűség
gazdájához
hogy ő még
falatokat n
szolgálni.

Másnap
fiuk, mikor
képü, egys
fiut vezet

— Ni, a

Megtudt
s Palkónal
Némelyik
a csöndes,
nagyra né
a nagy pa
egy szerén
mondta fo

— Azé

Palkó, én

Mert sz
venkedett
val szemb
rosszra fo
hogy sok
iskolából.
szomorító
apja mes

eltűnt a szeméből s leborulva jőtevője előtt, könnyezve mondá:

— Oh, hálás leszek mindig!

Aznap este az árva Palkó már nem a régi szomszédhoz a szemetes zugba tért éjjeli nyugalomra, hanem a palota egyik földszinti kis kamrácskájába. Maga is alig hitte.

— Csupi, mit szólsz hozzá? Nem fogunk többé udvart söpörni, fát vágni, hanem újra iskolába fogunk járni. És meglásd, neked is jobb dolgod lesz.

A hűséges kutyácska elégedetten simult gazdájához s bizonyosan úgy okoskodott, hogy ő még inkább örül, mert neki a jobb falatokat nem kell iskolába járással meg-
szolgálni.

Másnap nagyot néztek az iskolában a fiúk, mikor a tanító egy halvány, de vidám képű, egyszerűen, de tisztességesen öltözött fiút vezetett be.

— Ni, a kopott Palkó! Már nem kopott?

Megtudták mihamar azt is, mi történt, s Palkónak csakhamar akadtak pajtásai. Némelyik azért pártolt hozzá, mert szerette a csöndes, derék fiút; másik azért, mert nagyra nézte, hogy Palkó most már abban a nagy palotában lakik, bárha ennek csak egy szerény kamrácskájában. Csak Marcsi mondta foghegyről, megvetőleg:

— Azért ő most is csak a régi koldus Palkó, én pedig a gazdag Marcsi vagyok.

Mert szülei jómódjában elbizakodva hetvenkedett Marcsi mindenkivel, még tanárai-
val szemben is. Csakhogy ezzel mindinkább rosszra fordította a dolgát és az lett a vége, hogy sok garázdaságai miatt kicsapták az iskolából. Mint dolog kerülő, apját-anyját szomorító ficzkó csavargott az utcákon; apja mesterségre fogta, de a kemény mun-

kához nem volt Marczinak kedve s innen is, onnan is megszökött a mesterétől. Most már nem kísérték jó pajtások, sőt elkerül-
ték, ha utjukba akadt.

Annál inkább kísérték Palkót, ki az iskolának büszkeségére, jőtevőjének öröme-
re vált s évről évre fényesebben haladt előre.

Évek multak s az árva, kopott Palkóból derék, becsületes férfiú lett. A fővárosból, hol az egyetemet végezte, idők multán vissza került szülővárosába s a város első tiszt-
viselője lett.

S amint egyszer az utcán sétált, egy kopott ruhás, beesett, kiéhezett arczu em-
bert pillantott meg.

— Milyen ismerős arc ez!... Mondja csak barátom, nem a gazdag mézárós-
nak a Marcsi fia ön?

— Az a Marcsi vagyok, nagyságos uram, az igaz. De nem gazdag... szegény tönkre jutott ember, aki oktalanul eljátszottam jó sorsomat. Most csak valami szerény cselédi állást keresnék, de nem találok.

— Nálam találsz, Marcsi. Ne bámulj... látom, nem ismeresz rám. Hajdan ellensé-
gem voltál, de köszönettel tartozom érte, mert a keserüségből, melyet te okoztál, származott az én szerencsém. Elékszel-e a kopott Palkónak a Csupi kutyájára, melyet megkinoztál? A kopott Palkót ez vezette jó sorsba s én vagyok a hajdani Csupi gazdája!

CSUPI.

GAZSIKA BETEG.

ITT fekszik Gazsi, a szegény,
Beteg lett télvíz idején;

Kicsinyke testét láz gyötörte,

A mama virrasztott fölötte

S ápolta sok-sok hosszú éjen . . .

De túl van már minden veszélyen,

És pompás élet vár most rája,

Az ágyörző kis katonára.

Dédelgetik, kedvébe járnak,

Uj játékszert kap s játszó társat; —

És míg mulat napestig szépen:

A paplan lenn az ágy végében

Kihül, hideg lesz mind a párna . . .

De Gazsi most már azt se bánja.

Az orvos bácsi kifakad:

»Takard be, kicsikém, magad,

Meghülsz s majd nem gyógyít meg semmi!»

— »De mikor oly jó beteg lenni!» —

VESZÉLYBEN.

(Képpel a czimlapon.)

LÉLEK-erő próbája a veszély. Megszokott dolgát, ha nehéz is, jól végzi sok ember; de a veszély pillanatában válik meg, ki az igazán derék, akár nagy dologban, akár kicsiben.

Tapasztalta ezt egy kedves öreg barátom, ki a leányával utazott vadregényes bérczvidéken. Az ut szédítő mélységek mentén vezetett, de ez sokáig nem volt baj, mert jó kocsis hajtotta az erős, tüzes lovakat. Hanem egyszer aztán mégis nagy baj lett.

Sziklás helyen nagy magaslatra jutottak, honnan lefelé igen hirtelen eszkekedett az ut, ismét nagy mélység szélén. Mielőtt lefelé indultak volna, a kocsis és az inas leszálltak, hogy valamit igazítsanak a kocsin. Csak egy pillanatra akartak lenni maradni s még a kerekét sem fékeztek meg. A tüzes lovak azonban nem akartak nyugodtan állni s egyszerre csak megindultak. S amint lehúzták a kocsit a lejtőre, meg sem állhattak többé. Hasztalan volt a kiabálás, — most már a sebesen guruló nehéz kocsi még tolt a lovakat.

Ijedten látta ezt az öreg ur, leánya pedig nagy rémülettel sikoltozott. De megijedt az inas is, ki a kocsisal egyszerre csak hátra maradt az elragadott kocsitól.

— Jaj, végök van! kiáltá.

— Még nincs, felelé a bátor és elszánt kocsis. Ugorj a gyep-lőshöz és fogd erősen a kantárján, én meg a rudast fogom meg.

— Az má feltarthassa

— Az ne mint én.

Ezalatt lovakat és szó sem le mennyire eszaladniok

— Mon hiába! liheg

— Nem

Az ijedez mire jó ez megértette.

le a merede baj nélkül megálltak.

— Lásd,

hiába. Ha akkor a lov látnak, kere kész a hal lovakat nem adhattunk s adharték elő

Az öreg ügyes, elszár

KO

A	A	A
M	P	P
L	S	S
O	Ó	Ó

Ezek a betű balra, és felü adják.

A megfejtők jutalom-nyere

czimü pompás ékesít, s kemé

Megfejtési h

— Az már mind hiába. Nincs erő, mely feltarthassa a lefelé rohanó lovakat!

— Az nem is szükséges. Csak tégy úgy mint én.

Ezalatt nagy ugrásokal már elérték a lovakat és megragadták a kantárt. Biz' arról szó sem lehetett, hogy megállítsák, bármennyire erőlködtek is. Versenyt kellett szaladniok a megvadult lovakkal.

— Mondtam, ugy-e mondtam, hogy hiába! lihegett az inas.

— Nem hiába, csak fogd erősen.

Az ijedező inas megtette, de nem tudta, mire jó ez. Hanem aztán lassan-lassan megértette. Szilaj futásban rohantak ugyan le a meredek uton, de végre is nagyobb baj nélkül leértek a völgybe s ott a lovak megálltak.

— Lásd, szólt a kocsis, hogy nem volt hiába. Ha nem teszszük, amit tettünk, akkor a lovak neki viszik a kocsit a korlátnak, keresztül döntik, le a mélységbe s kész a halálos veszedelem. Megállítani a lovakat nem tudtuk, de rohanásuknak irányt adhattunk s elhárult a baj. Ezt láttam én mindjárt előre.

Az öreg ur gazdagon megjutalmazta az ügyes, elszánt legényt.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	M
M	P	P	L
L	S	S	U
O	Ó	Ó	Ó

1. sor. Egy rokon.
2. » Tengerparti város.
3. » Hasznos fém.
4. » Férfi név.

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy jobbról balra, és felülről lefelé olvasva egyazon értelmet adják.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül az

„Uj Robinson“

ezimű pompás munkát, melyet csaknem 100 kép ékesít, s kemény táblába van kötve.

Megfejtési határidő f. é. február 24-e.

TEA-LEVÉL.

HA AZT kérdezném: ismeritek-e a teát? — bizonyosan igen sokan felelnének:

— Hogy ne ismernők? Ittunk is már!

El is hiszem. Kivált így télenk idején, mikor oda künn fagyos nótát dudol a szél, a csipős levegőn való nagyobb séta után pompásan fölmelegít, élénkit ez a kellemes, illatos ital. Ismeri már nálunk is mindenki.

Olyan is akad köztetek bizonyosan, aki már azt is tudja, honnan került hozzánk a tea. Tulajdonképen nem is *tea*, hanem *ti*; mert ilyenforma az igazi neve ott a maga hazájában. De mivel az angolban az *ea* *i*-nek olvastatik a legtöbb esetben, s angolok is hozták elsőik Európába: hát már csak *tea* az mindnyájunknak.

Messze földről kerül az hozzánk, már persze nem maga az ital, hanem az a finom illatos levél, melyből a teát pároljuk. Azsia keleti részében, az óriási kínai birodalomban termesztik azt a szorgalmas kínaiak. Igen meleg éghajlat kell a tea-növénynek s ezért nálunk meg sem terem.

Otthon, a maga hazájában is gondos ápolást kíván. A szorgalmas gazda először is kertben neveli a kis tea plántát, és mikor már nagyocska, kiülteti alkalmas földbe, úgy mint mi a káposztát. A kis plántából aztán bokrocska nő, nem igen nagy, nem

is nagyon díszes. Messziről a tea-ültetvény olyannak látszik, mint valami óriási káposztával beültetett föld. A bokrokat sűrűn borítják az apró, haragos-zöld levelek, melyek közt itt-ott az aprócska virágot láthatni. Ezekből a levelekből készül az illatos tea, melyet iszunk.

Mikor a nyári nap legforróbban süt s a tea-bokrok a leglombosabbak, de még messze vannak attól, hogy a levelek fonnyadni kezdenének, akkor van a tea-szüret. A munkások nagy kosarakkal vonulnak az ültetvénybe, lekoppasztják a tea-bokrokat s az össze szedett leveleket behordják először is a szárító helyiségbe. Itt kitegetik s hervasztják, mígnem a levél olyan puhává lesz mint a finom bőr. Ekkor nagy présbe töltik és erősen megsajtolják, aztán a pörkölő kamarába viszik. Itt kábitó illat szédíti a munkásokat. A tea-leveleket nagy rostákra szórják és forró kemenczék fölé tartják; a hőségéből a levelek megbarnulnak és össze töpörödnek. S ezzel kész a tea. Most már csak újabb rostáló géphez viszik, mely külön választja a nagyobb és kisebb leveleket s kirostálja az apró törmelékét. Az így szétválogatott leveleket végül gondosan becsomagolják és elszállítják a tengeri kikötőkbe, itt nagy hajókra rakják s ezek elhozzák Európába nekünk, hogy mi is élvezhessük.

Kínában a legszegényebb ember is naponként teázik; nekik a tea olyan mindennapi italuk, mely nélkül, ugy hiszik, meg sem élhetnek. Nagy tiszteletben tartják a tea-bokrot és különféle mondákat mesélnek róla. Egyik mondájok szerint a tea-növény így került a földre:

Élt hajdan, réges-régen, egy jámbor férfi, aki egész életét annak akarta szentelni, hogy a Mindenhatót imádja, még pedig éjjel nappal, szünet nélkül. Amde a virrasztás végre is kimerítette s annyira elálmósodott, hogy a szempillái leragadtak. Hogy ez többé meg ne essék rajta, fogta az ollót és lenyirta a szempilláit. Amint ezek a földre hulltak, nyomban tea bokor nőtt belőlök s e növény levelei azt a tulajdon-

ságot kapták, hogy fölélénkítsék, ébren tartsák a lankadozó, bágyadt embert. Ez volt a jámbor szent férfiú jutalma.

A kínai ember ebből legalább is annyit hisz, hogy tehát a tea-növény igazi, eredeti hazája Kína. Pedig nem úgy van. Mert ott csak gondos ápolással terem. Ellenben Kelet-Indiában, az óriási Himalája hegység és rengetegeiben, itt is ott is elszórva mint vad cserje található s innen vihették hajdanában valamikor a szorgalmas kínaiak országába.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 4-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

3	8	9	10
8	3	10	9
9	10	3	8
10	9	8	3

Helyesen fejtették meg: Tarnóczy Ferencz, Volarich Iduska, b. Holdenis Meta és Zsolt, Sanoky Sári, Kohn Géza, Biedermann Friederika, Kricsfalussy Zsolt és Mádi (?), Vancsó Gizi (részben), Szabó Klári, Gállik testvérek, Harangi Irénke, Mihályi Margit, Weiss Eszti, Singhoffner Mariska, Marschall Ernő, Szathmáry Karolina és Béla, Redlich Kornél és Ernő, Rosenzweig Matild, Váczy Anna, Szögyény Gábor, Scheuer Ervin, Imrédy Kálmán és Károly, Lendvay V. Sarolta, Szathmáry Emma és Vilma, Farkas Mariska és Olga, Szenes Mariska és Ede, Engelmann Jenő, Geiger Mátyás (gondosabban írj. F. b.), Müller testvérek, Pruzsinszky Guszta, Rechnitz Marczli és Ármin, Steiner Boriska (tudtommal már nagy kis olvasóm vagy. F. b.), Lázár Andor, Kurzweil Emil, Müller Margit, Bretschneider Paula, Kempksi Alice, Gerlőczy Bandi (a csinos írás a magadé? F. b.), Scheuer Róbert, Herzl Antal, Verédy Ilus, Patay Sámuel, Schulz Mariska, Kerner Jenő, Müller Ida, Berczelly Jenő, Vámosy László, Engelmann testvérek, Hirschfeld Jenő és Károly, Rónay Béla, Ráth Aranka, Détsy Mariska, Zsoldos Miklós, Bakos Géza, Faludy Mariska, Soós Laura, Eibenschütz Aranka, Detschy (?) Károly és Stefi, Waldmann Jenő, Majthényi József, A magyar

gazdasszonyok o
pedig: Kremnic
Margit, Törös J
Németh Vilma,
váry Vilma, Sz
rényi Ilona, U
gróf Matuschka
Koritschoner I
nuska, Stokows
dor és Lajos, V
sovszky Zoltán
Farkas Laczika
ditva, amint te
figyelmeztetem
»Kis Értésítő
Margit, Beyer
lós Ödön és F
Zoltán és Bar
papiros a divat
zott papirosra,
sorok vetését.
Schwartz Istvá
Szathmáry Ma
Végh Irén és
kezed írása?
Etelka, Jaulus
Alma, Taub I
leveled gondat
sebb a kifoga
lethy Mariska
Értésítő-t! F
Ilonka, Jekelf
(a levélpapiros
log. F. b.), I
Hirschler Jolá
nél, Posch R
nélia és Mar
Vilmos és Pál
és Irén, Stern
Kovács Irén
Kálmán, Pata
és László, G
Donát és Sár
Friedmann I
Teutschl Elem
írása? F. b.)
Kányi Ödön, S
dal növendék
nyogh Barna
Beatrix, Beré
Forschner Ju
Könyöki Ella
zsike és Sán
Goldschmiedt
git, Stefanovi
Miselbach Ve
Mariska és I
Anna, Dömö
és Mariska (C
Tenner Elza

gazdasszonyok országos egyesületének növendékei, még pedig: Kremncsán Etelka, Gömörly Zsuzsi, Jánossy Margit, Törös Jolán, Hegedüs Jolán, Kiss Ilona, Németh Vilma, Fáy Vilma, Otrokocsy Irma, Segesváry Vilma, Szüle Teréz, Makróczy Eleonora, Nigrényi Ilona, Ujváry Karolina és Elsner Margit, gróf Matuschka Alfréd és László, Szöllösy Aurél, Koritschoner Iván, Rosenfeld Tibor, Jurcsák Annuska, Stokowski Bruna, Füzy Ilonka, Botka Andor és Lajos, Weiss Böske, Posch Ilonka, Mattyasovszky Zoltán, Horváth Böske, Györkös Margit, Farkas Laczika, Schlesinger Ede (s nem megfordítva, amint te írod) és Rikárd, (a három utóbbit figyelmeztetem a mult heti számban megjelent »Kis Értésítő-re. F. b.) Gyémánt Ilona, Haidt Margit, Beyer Ede és Ernő, Polgár Juliska, Miklós Ödön és Elemér, Perl Elza és Irén, Gedeon Zoltán és Bandi, Teller Alice (most rojtos szélű papiros a divat? F. b.), Fekete Gizuska (írj vonalozott papirosra, amíg meg nem tanultad az egyenes sorok vetését. F. b.), Kéler Ida, Strauss Katicza, Schwartz István, Némethy Béla, Ehrlich Juliska, Szathmáry Marietta, Frankl Paula, Bakofen Marci, Végh Irén és Miklós Jolán, Zubor Imre (saját kezű írás? F. b.), Kalauz Elemér, Dinnyés Etelka, Jaulusz Ella, Murárik Berzi, Rodakovska Alma, Taub Ilonka (mert kezdő vagy, elnézem a leveled gondatlan külsőjét; az írásod ellen kevesebb a kifogásom. F. b.) Beöthy Katicza, Szeglethy Mariska, Kun István, (olvasd csak el a »Kis Értésítő-t! F. b.), Szalay Lívia, Moesz Izabella és Ilonka, Jekelfalussy Gizike, Basch Gyula és Andi (a levélpapiros szélét simára nyírni nem nagy dolog. F. b.), Buzáth Jolán és Lajos, Stern Izor, Hirschler Jolán, Mäder testvérek, Schwarcz Kornél, Posch Rezső, Gervay Mariska, Hirsch Kornélia és Margit, Ganovszky Béla, Roth Margit Vilmos és Pál, Dienes Mariska, Engelmann Olga és Irén, Sternthal Bertl, Kiss Erzi, Strasser Pali, Kovács Irénke, Kulín Rózsika és Imke, Francke Kálmán, Patay Mariska, Virág Zoltán, Roth Rezső(?) és László, Glück Jolán, Bauer Elza, Szontagh Donát és Sándor, Sturm Margit, Fekete Emma, Friedmann Lili, Forster Tibor, Somogyi Pista, Teutschl Elemér, Mozer Ferenc és Miksa (kinek az írása? F. b.) Hallósi Elemér, Veisz József, Bárkányi Ödön, Spitzer Szeréna, Törökszentmiklósi zárdái növendékek, Polák Károly, Benedek Pista, Szunyogh Barna, Klein Ignác és Árpád, Forgách Beatrix, Berény Zsófi, Biel Jozefina, Rétay Vilma, Forschner Juliska, Grünfeld Háni, Schwarz Mari, Könyöki Ella és Ilonka, Rosszay Vilma, Stern Erzsike és Sándor, Bartók Margit, Broszman Mini, Goldschmiedt Olga, Marschan Marinka, Csanády Margit, Stefanovich Aladár, Bayer Feri, Barcza Laczika, Miselbach Veronka, Hirsch Margit és Lujza, Alberty Mariska és Emma, Hainzmann Erzi és Waigandt Anna, Dömötör Erzi, Szendy Mari, Polgár Ilona és Mariska (kinek az írása? F. b.), Markó Árpád, Tenner Elza, Széll Erzsike, Herczeg Ida, Clement

Emma és Erna, ifj. Isaák Gyula, Bethlen Éva, Kisági Ilona, Szájbély Lenke, Kiss Ferike, Fülöp Etelka és Kálmán, Buzay Sándor, Kürschner Manó (hiányosan), Peti Sándor, Fomesz Irma, Rudolfi Matild, Tóth Gyula, Bortstieber Gertrud, Koppron Helenka és Iduska, Klein Pali, Fülöpp Elza, Tormay Béla, Gaál Sarolta, Nagy Berta, Kovács Kálmán, Robicek Béla, Astleithner Feri, Frank Margit (? vagy Mari? Nevedet világosan és egészen írd ki. F. b.), Csathó Kálmán, Bauer testvérek, Fábry Aranka, Boross Kata, Bartal Aurél, Saxer Mariska, ifj. Rab József, Görgey Aladár, Glatz Erich, Hankus Irén, Militzer Berta, Kolossváry Niki, ifj. Bolyó Károly, Deutsch Laczí, Visy Mariska, Wéldin Jani, Dósa Ilonka, Fodor Malvina és Béla, Vadas Zoltán, Détsy Mariska (vedd figyelembe a »Kis Értésítő-t! F. b.), Grünhut Etelka, Feuerstein Ilona, Schmidt Ella, Marczali Bözse, Scholtz Gusztáv, Szily Rózsika, Mössmer Pali, Gluck Endre, Papp Béla, Vitályos Emma, Adriányi Esztiike és Jolánka, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Csagoly Annika és Józsi, Berger Ernő és Ödön, Horváth Ida és Nelli, Baksay Mariska, Tisza Pista, Aliquander Lajos, Unger Zoltán, Schöffner Klementina, Magassy Jenő és Zoltán, Hegyessy Jolán, Breuer Oszkár, Jancsik Palkó, Magyar Antal, Fried Ella és Gizella, Roth Ilka, Szinyei Merse Józsi, Fürth Dezső, ifj. Fényes Henrik, Schönfeld Viktor, Sztankóczy Lenke, Gagy Dezső, Sibilla Jenő, Simon Olivér, Ürmösi Róza és Mariska, Schlesinger Szidi és Gyula, Kapitány Hermína, Medgyessy Aranka és Iván, Sonnenfeld Friczi, Hoffman Béla, Piek Marczel, Szemök Katicza és Maricza, Erődi Tihamér, Lányi István és Rezső (miféle név a Rezső? Ez csak a Dezső kaptafájára ráerőszakolt utánzat. Ha Rudolf aunyi mint Rezső; akkor Adolf = Ezső, József = Jezsó. Csak szebb a Rudolf név és helyesebb, mint az a kényszeredett Rezső, amelynek semmi alapja. F. b.), Schulhof Adél, Szily Irma, Bertalan Mariska, Szücs Anna, Mohilla Ernő, Polgár Géza, Kunz Bianka, Halász Zsiga, Csákós Kocsis Laczika, Zakár Margit és Lajoska, Krug Mária, Német Pál, Jurenák Pálma, Sárfy Tibor és Alfréd, Mautner Margit és Viola, Hirsch Ottó, Bródy Armand, Zaránd Anna, Kövesy Rezső, Szuhányi Ákos, Ivánka Margit, Hollaki Leó (írásod csinos, mégis plajbással írsz? F. b.), Gerde Oszkár, Horvatovics Rózsika, Blum Ella, König Dénes, Varga Sándor, Latinovits Endre, Verebely László, Eisenberger Matild, Poór Elza, Schneider Sándor, Nagy Katica és Erzsike, Tauffer Margit és Irma, Schmiedl Gusztáv, Baumgartner Dezsőke, Selevér Melania, Csipkay Márta (v. Mária?), Pásztor-Bódogh Ibolya, Szathmáry Marietta, Salamon Ilona és Gyula, Elsner Margit, Lefkovits Giza és Sándor.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek: Szathmáry Emma és Vilma Budapesten, kiknek a kiadóhivatal a jutalomkönyvet megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

ifj. Isaák Gyula. A vitéz czicza-mama történetét, ki az erős és nagy »Sobri« kutya ellen védekezett inkább, semhogy futásnak eredjen: ügyesen irtad le nekem. Majd idővel fogsz te közölhetőt is küldeni. — **Boross Kata.** A legszivesebben látlak téged is a »Kis Lap« táborában, Forgó bácsi zászlaja alatt. — **Goldschmiedt Olga.** Az első sorban levő város már annyiszor fordult elő rejtvényben, hogy ügyesen szerkesztett földványod kedviért már csak más nagy városba köll elvándorolnod. — **Saxer Mariska.** Kis leánynak kis leány lehetsz még: de bizony ugy kiforrott irásod mint világos előadásod azt mutatja, hogy, elmére s haladottságra nézve legalább, nem vagy már kis leány. Lelkességed nyilatkozatai, hogy annyira szereted a »Kis Lap«-ot, örömmel töltönek el. — **Szilasi Emilia.** Már valamelyik régiebb kötetében a »K. L.«-nak benne foglaltatik. — **M. J. Besoroztam.** — **Stefánovits Aladár.** A »Kis Lap« tehát megfelel mind annak, amit vártál tőle. Többet nem is kívánok. — **Tenner Elza.** A szerencsén erőszakot tenni nem lehet. A kucsomban a te neved is benne van, tehát téged is érhet. — **Rothfeld testv.** Régi tréfa az, gyerekeim. — **Kovács Irénke.** Remélhetsz te is. — **Könyöki testv.** Nagyon köszönöm a kedves megemlékezést. — **Szalay Livia.** Annál kedvesebb a diadal, ha nehezen vívtuk ki. — **Forschner Juliska.** A sorolásnál *senkiről* sem feledkezem meg. Ha megfejtésed helyes, neved a kucsombá kerül. A többi a szerencse dolga. — **Forgách Beatrix.** Roszcson Ferkének még lesz folytatása. — **Ürmösi testv.** Lám, a többieket az a lepkefogó nem ejtette zavarba. Hiszen éppen az ilyen tévesztő mellékességek teszik rejtvényé a rejtvényt. — **Gecse Imre.** A nemesi előnév minden esetre szép ösiség, mely megérdemli, hogy kegyeletben tartsad De a két, sőt (mint a tied) három predikátummal ékeskedő név igazságtalanul fogná el a ti kedves »Kis Lap«-otoktól a tért. Mert vegyük, hogy a sok között csak százan külditek be a családi és kereszt-neveteken kívül még az elejébe bigyesztett nemesi előneveket is: egy egész kis közleményt szoritanék ki vele, amiért, ugy-e bár, kár volna. — **Bródy Armand.** A leveledben bizony elég tér jutott volna arra, hogy számrejtvényedet oly gondosan és világosan jegyezd oda, mint gondosan írott soraidat. A cigaretta-papírosra két plajbásszal leírkantott küldeményed a bontásnál ugy össze gyürödött, hogy azon nem bírtam eligazodni. — **Kempski Alice.** Az első megfejtő az, akit elsőnek huznak ki. Mert ha az első beérkező lehetne a nyertes, a budapesti gyermekek eléje vágnának a vidékieknek. Azért engedek a megfejtésre amnyi időt, hogy a legtávolabb lakó s leglassabb észjárású kis olvasóm versenyezhesen valamennyi beküldővel, mert így követeli ezt az gázság. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

*Figyelmesen olvassátok!
Sok zavarnak az okozója az, hogy nem világos elöttetek:*

*mi a szerkesztői hivatal —
s mi a kiadói hivatal.*

Pedig ez a kettő teljesen különbözik egymástól. A szerkesztői hivatalba az olyan küldemények valók, melyek a »KIS LAP« szellemi részét illetik: t. i. kéziratok (elbeszélés, vers, ismertető cikk vagy uti leírás, rejtvény s annak megoldása, kérdések a szerkesztőhöz.)

A kiadói hivatalra tartoznak: az előfizetési és gyűjtési pénz, (utóbbi alatt a kegyes adományokat értem) a reklamáció, amidőn a »KIS LAP«-nak vagy mellőle a műlap, vagy egyéb kijelentett melléklet, vagy pedig a megfejtési jutalom elmaradt.

S mivel ezt a két különféle dolgot legtöbb: egymástól külön nem választjátok, az történik: hogy a kiadó hivatal kezébe jutnak el a megfejtések s rokon közlemények, — hozzám, a szerkesztőhöz meg a pénzek, reklamációk és gyűjtések.

Külön-külön házban lévén ez a két hivatal, nem csoda, hogy amidőn a nagy számmal érkező kegyes tartalmu leveleket a szerkesztőség és kiadóhivatal egymással kiváltja, egyik-másik levél bizony elkallódik, s ilyenkor keserű a ti panasztok.

Ha ugy cselekesztek amint kell, hiba nem fog történni — kivéve a midőn egy ily olyan levélre hivatkoztok, a melyet nem is kaptam kézhez, ami bizony szintén elő szokott fordulni. Erről persze nem én tehetek.

S még egyet:

Számosan vannak köztetek, akik nem írjátok meg a levélben vagy levelező lapon: honnan írjátok. Igaz ugyan, hogy rajta van mindegyiken a posta-bélyeg; de ez a legtöbb esetben ugy van rácsapva s ugy szét van mázolva, hogy még a gyakorlott szem is ritkán bírja kiszállabizálni.

Mivel most minden rejtvény megoldásával jutalom jár: nem csak a magatok nevét írjátok le olvashatóan, de a lakó-hely nevét is, hogy az esetleges nyerő késedelem nélkül kaphassa kézhez az őt megillető jutalmat.

A megfejtéseket pedig ne írjátok külön czédulára, mert a levélbontásnál kihullhat.

*Olvassátok el mindezt még egyszer, és ne felejtsetek el!
Forgó bácsi.*

Közelebb már hosszabb elbeszélés közlését kezdem meg, amelyet kitűnő metszettek fognak ékesíteni!

»JÓ SZIV.«

Az éhező és fázó gyermekeknek.

Halász Zsiga 2 frt, Tauffer Margit és Irma 4 frt.

2 Halász-madár és kendericze.

Mű melléklet a »KIS LAP« XLIV. köt. 7-dik számához.